

תת"ע (חדרה) 9320-10-24 - מדינת ישראל נ' פאדי מחאמיד

תת"ע (חדרה) 9320-10-24 - מדינת ישראל נ' פאדי מחאמידשלום חדרה

תת"ע (חדרה) 9320-10-24

מדינת ישראל

נגד

פאדי מחאמיד

בית משפט השלום בשבתו כבית משפט לתעבורה בחדרה

[10.09.2025]

כבוד השופטת עידית פלד

החלטה

עסקינן בבקשה לביטול פסק דין שניתן בהיעדר המבקש ביום 20.4.25.

עיינתי בטיעוני הצדדים בבקשה וצירופותיה ובתגובת המשיבה.

היה מקום לדחות את הבקשה על הסף מן הטעם שהוגשה באיחור ניכר. המועד להגשת הבקשה הינו בהתאם להוראת סעיף 130(ח) לחוק סדר הדין הפלילי 30 ימים מיום קבלת גזר הדין; ובענייננו, בתיק בית המשפט קיים אישור מסירה על פיו פסק הדין בהיעדר הומצא למבקש ("למי שגר עמו בבית") ביום 4.5.25; כך שהבקשה לביטול פסק דין הוגשה (ביום 7.8.25) למעלה מ-3 חודשים ממועד הידיעה אודות פסק הדין, איחור שלא הוסבר ושיש בו כדי לבסס דחייתה של הבקשה (עפ"ת (מחוזי מרכז) 22350-03-22 חאלד אבו סמור נ' מדינת ישראל (נבו) 12.05.2022).

מעבר לדרוש, אני סבורה כי יש לדחות את הבקשה גם לגופה.

בית המשפט ייעתר לבקשה לביטול פסק דין שניתן בהיעדר המבקש אם הייתה הצדקה להיעדרו מן הדיון או אם קיים חשש שנגרם לו עיוות דין.

אשר לתנאי הראשון - אני סבורה כי זה לא מתקיים בענייננו, שעה שעל פי אישור מסירה המצוי בתיק בית המשפט (בתיקיית "מזכירות - המצאות שבוצעו") הזמנה לדין (לדיון שנדחה מיום 17.11.24 ליום 20.4.25), נמסרה ביום 14.11.24 למבקש "לידי הנמען הרשום", וחתימת המקבל מופיעה על אישור המסירה; כך שקיימת אינדיקציה ברורה לזימון המבקש לדיון בו נשפט בהיעדרו, וזאת נוכח אישור המסירה המצוי בתיק בית המשפט; ואין בטענת המבקש בעלמא, כי לא קיבל זימון לבית המשפט, כדי להטיל ספק בדבר המסירה, שעה שהטענה לא גובתה בראייה כלשהי; והמבקש לא הציג ראייה או אסמכתא כלשהי שיש בה כדי להטיל ספק בדבר המסירה ולסתור את חזקת המסירה. וראו עפ"ת (מחוזי חי') 27308-03-19 משה מתוק נ' מדינת ישראל (פורסם בנבו, 31.03.2019); וראו גם עפ"ת (מחוזי חיפה) 22443-05-21 רביע נ' מדינת ישראל, 13.6.21, כב' השופט מאזן, בפסקה 6.

לפיכך, המבקש לא עמד בנטל ההוכחה המוטל על כתפיו, וניתן היה לדון אותו בהיעדרו. על כך יש להוסיף, כי אין מחלוקת שהמבקש ידע על מועד הדיון המקורי (17/11), ואף על פי כן לא טרח לבדוק מועד נדחה. אשר לתנאי השני - וזה העיקר, גם תנאי זה לא מתקיים בענייננו, שכן המבקש מודה בביצוע העבירות, ואינו חולק על עובדות כתב האישום המיוחסות לו. גם העונש שהושת על המבקש (הפעלת פסילה על תנאי שהוטלה בתיק קודם בגין אותה עבירה, וענישה נלווית) הינו סביר, בהתחשב בחומרת העבירה (הטומנת בחובה סכנה לשלום המשתמשים בדרך וקיום הסדר הציבורי); ובהתחשב בתקופת פקיעת רישיון הרכב (מעל שנתיים במהלכן לא נבדק הרכב ולא אושרה תקינותו לנוע בדרכים, עבירה המהווה סיכון משמעותי הן לנהג והן ליתר המשתמשים בדרך); ובעברו התעבורתי של המבקש (31 הרשעות קודמות, אחרונה דומה, ובעברו גם הרשעות בעבירות חמורות בהן נהיגה בזמן פסילה, אי ציות לתמרור, אי ציות לשוטר); ולא היה בתנאי שהוטל על המבקש בהרשעה קודמת כדי להרתיע את המבקש מלחזור ולבצע את אותה עבירה; ועם כל ההבנה לנסיבות האישיות שפורטו בבקשה, בנסיבות שפורטו לעיל אין בעונש שהוטל כדי להקים חשש לעיוות דין. לפיכך, הבקשה נדחית, ללא צורך בדיון במעמד הצדדים (רע"פ 8427/17 מדינת ישראל נ' אמנון סאלם (פורסם בנבו, 25.03.2018); ע"פ 4808/08 מדינת ישראל נ' שרון מנחם (פורסם בנבו, 06.01.2009)). עיכוב הביצוע שניתן מבוטל בזאת. הנאשם יפקיד את רישיונו - גם אם פקע תוקפו - במזכירות בית משפט השלום בחדרה, ואם אין בידיו רישיון נהיגה, עליו להפקיד תצהיר כדין. היה ולא יופקד הרישיון או תחליף הרישיון עד לאותו מועד - תיכנס הפסילה לתוקף אולם ימי הפסילה לא יימנו. ההחלטה תומצא לצדדים. ניתנה היום, י"ז אלול תשפ"ה, 10 ספטמבר 2025, בהעדר הצדדים.